

NA OBVOZNICI JE VSELEJ KAJ NOVEGA

Samoupravna interesna skupnost za izgradnjo cest v Ljubljani nadaljuje skupaj z izvajalcem del, Slovenija-cesta-Tehniko, prizadevanja za pridobitev potrebne dokumentacije za gradnjo severne obvoznice. Medtem so na predelu desno od Titove ceste uredili nasipe ob cesti, hkrati pa ugotavljajo, da severna vpadnica in servisna cesta ob severni obvoznici omogočata tekoč promet in sta povsem razrešili dosedanj prometni zamašek na Črnučah. Prav gotovo pa bo nekaj k bolj tekočemu in varnemu prometu prispeval tudi novi priključek Ho Ši Minhove ceste na servisno cesto.

Foto: S. D.

REBALANS SREDNJEROČNIH RAZVOJNIH DOKUMENTOV

»Kaj kdo dela in ne, kaj kdo govori!«

Predsednik izvršnega sveta Jurij Zavec: »Več in bolje bo treba delati, pozornost moramo dati kvalitativnim razvojnim dejavnikom«

Že v resoluciji o politiki izvajanja družbenega plana občine Bežigrada za obdobje 1981-85 v letu 1982 smo si za Bežigradom kot pomembno nalogo zastavili, da bomo preverili skladnost zastavljenih ciljev in nalog v samoupravno sprejetih srednjeročnih planskih dokumentih z bistveno skrcenimi materialnimi možnostmi razvoja na področju družbenih dejavnosti, stanovanjskega in komunalnega gospodarstva. Zavezali smo se, da bomo skladno z določili zakona o sistemu družbenega planiranja v primeru večjih odstopanj izdelali in do konca leta sprejeli ustrezne spremembe in dopolnitve srednjeročnih planov. Čas je dozorel. Predsedstvo SFRJ je ugotovilo zožene možnosti družbenoekonomskega razvoja glede na predvidevanja v srednjeročnih dokumentih. Ključno izhodišče v dokumentih na zvezni ravni je, da razvojne usmeritve premalo upoštevajo soodvisnost razvoja od vključevanja v mednarodno delitev dela. Tudi dokumenti naše republike, vezani na izdelavo rebalansa srednjeročnega plana, vsebujejo strateško usmeritev v izvoz in izvajanje stabilizacije.

nega posega in neenakopravnega odnosa do tujih dobaviteljev oziroma njihovih zastopnikov in domačih proizvajalcev; zmanjšanje števila ključnih naložb, zmanjšanje števila in sprememba strukture objektov družbenega standarda, predvidenih v samoupravnih sporazumih o temeljih plana samoupravnih interesnih skupnosti družbenih dejavnosti in družbenega standarda; neuresničevanje nalog iz samoupravnih sporazumov o temeljih plana občinskih, stanovanjske in komunalne skupnosti ter planskih dokumentov nekaterih organizacij združenega dela, ki so nosilke razvoja za Bežigradom.

TRI GOSPODARSKE NALOŽBE DO LETA 1985

»Vse to in realni pogledi na današnjo stvarnost in razvojne možnosti so osnova za ugotovitev, da v letih 1983-85 ne bomo dosegli 7 odstotne realne rasti dohodka. Razloga sta zlasti dva: prvi je posledica novih predpisov o obračunavanju amortizacije, drugi pa neuresničitev dveh od petih načrtovanih naložb. V tem srednjeročnem obdobju namreč ne moremo računati na prispevek k povečanju dohodka iz tovarne termoizolacijskih elementov Termike, projekt pentaeritrola pa bo Belinka realizirala v Lendavi. Rast dohodka bo odvisna tako zlasti od boljšega dela in boljšega izkoriščanja obstoječih proizvodnih zmogljivosti. V načrtu ostajajo tri naložbe, ki ustrezajo tudi republiškim kriterijem: tovarna knjig Mladinske knjige, ki je izrazito izvozno usmerjena, proizvodnja perspojiv in Belinki, kjer gre za nadomeščanje uvoza, k prestrukturiranju gospodarstva pa bo prispevala tovarna računalnikov - Iskra Delta. Manjši obseg naložb in usmeritev v intenzivnejše poslovanje imata za logično posledico zmanjšanje planirane rasti zaposlovanja; še večji pa bo poudarek zaposlovanju delavcev z zahtevnejšimi poklici in višjo izobrazbo. Ali v številkah: z rebalansom bi predvideli v obdobju 1981-85 3,2 odstotno rast dohodka in 1,2 odstotno rast zaposlovanja.

VEČJI IZVOZ, KI JE TEMELJ RAZVOJA

Glede na zmanjšano rast domačega povpraševanja, sorazmerno nizko vključenost bežigradskega gospodarstva v izvoz in potrebe po ugodnih deviznih učinkih zaradi

zagotavljanja nujnega uvoza sodobne tehnologije in potrebnih promaterialov, bo potrebna še hitrejša izvozna dinamika, kot je bila prvotno predvidena (za 0,7 indeksne točke ob nespremenjeni rasti uvoza). Nobenega dvoma ni, da so prizadevanja za okrepitev ekonomskih odnosov s tujino izhodišče bežigradskega razvoja in pogoj dinamične razvojne politike.

Do konca srednjeročnega obdobja bosta osebna in splošna poraba narasčali za 10 odstotkov počasneje od dohodka, sredstva za skupno porabo pa po enaki stopnji kot dohodek.

Ponovno pa je treba preveriti, v kakšnem obsegu bo možno uresničevanje pravic, programov, obveznosti in naložb na področju družbenih dejavnosti. Občanom bomo še naprej zagotavljali minimalno socialno varnost, cilji socialnega razvoja nasploh pa se bodo vendarle morali znižati. Naložbe na področju družbenih dejavnosti pomenijo uresničevanje programa drugega in tretjega samopriskpeva. Spremembe zakonodaje v stanovanjskem in komunalnem gospodarstvu pomenijo tudi spremenjeni način financiranja in s tem praktično enoletni izpad načrtovane gradnje - na stanovanjskem področju pomeni to več kot 600 stanovanj manj. Delovni osnutek novega Generalnega urbanističnega plana pa je odprl nekatere dileme, saj zlasti na štirih področjih negira samoupravne dogovore o prostorskem razvoju Bežigrada.

POTREBNA JE VEČJA ENOTNOST

Predsednik izvršnega sveta Jurij Zavec je na seji predsedstva občinske konference SZDL ob predstavitvi analize spremenjenih pogojev poudaril veliko odgovornost nosilcev planiranja in dejal, da moramo rebalans srednjeročnih aktov razumeti kot »stabilizacijo v pravem smislu besede. Več in bolje bo treba delati, več se dogovarjati znotraj našega samoupravnega sistema. Vlogo planiranja je treba utrditi in okrepiti ustavno vlogo temeljnih organizacij združenega dela. Poudarek moramo dati kvalitativnim razvojnim dejavnikom. Graditi moramo na večji enotnosti. Z manj kritičnosti, z odprtim dialogom se moramo dokopati do realnih skupnih odločitev. Tudi v današnjem težkem gospodarskem položaju ni razlogov za apatijo«, je pribil predsednik izvršnega sveta Jurij Zavec. »Upoštevajmo razmere, v katerih danes živimo in naslednji kriterij: kaj kdo dela in ne, kaj kdo govori.«

STANE DROLJC

V KRAJEVNIH SKUPNOSTIH URŠKE ZATLER IN 7. SEPTEMBER

»Živimo na tempirani bombi«

Tako pravijo prebivalci Bratovževske ploščadi, saj je Splošno gradbeno podjetje Grosuplje, ki je lastnik kletnih prostorov in tako imenovanem su-terenu v vseh objektih nekaj takšnih prostorov oddalo različnim organizacijam združenega dela za skladišča. Prebivalci pa nimajo prostorov za shranjevanje koles ter otroških vozčkov in kar je še huje niti za delovanje hišne samouprave, čeprav jim, kot pravijo sami, na 220 stanovanjskih enot pripada celo hišniško stanovanje. In kje se skriva »tempirana bomba«? V skladiščih vendar! Tam so vsi glavni ventili inštalacijskih vodov, ki potekajo po kletih. V primeru požara pa bi stanovniki lahko le nemočno stali pred zaklenjenimi vrati skladišč.

Na skupnem sestanku predstavnikov družbenopolitičnih organizacij iz krajevne skupnosti Urška Zatler in »7. september« s predstavniki družbenopolitičnega življenja na občini, sestanek je bil 11. maja, so krajanj kar iz rokava nasuli kopico težav, s katerimi se ubadajo že več let. Soseska BS-7, v kateri spi vsako noč čez 7.500 ljudi, še ni končana. Na Glinškovi ploščadi 9 na primer prebivalci že tri leta - od vselitve - vstopajo in izstopajo v svoj blok po lesenih - »začasnih« stopnicah. Še zdaj namreč ni znano, ali bo na velikem neasfaltiranem prostoru med bloki, kjer se vsako pomlad in jesen v veliki luži zrcali betonsko razkošje, zrastle trgovina ali garaže ali urejeno parkirišče, zato tudi stopnišče ni urejeno. Na drugi strani soseske pa nezavarovana okolica kamniške proga vsak dan preli z nesrečo.

Prebivalci Bratovževske ploščadi še zmeraj ne vedo, ali je njihova ploščad javna površina. V tem primeru bi morala biti komunalno vzdrževana in urejena, vendar ne samo ploščad, ampak tudi vseh 480 garaž, ki se skrivajo pod njo. Ploščad je namreč tudi streha in to slaba streha, saj garaže pod njo že nekaj časa zamaka voda.

»Garaže so odprte, zato lahko pride vanje prav vsak, kdor hoče.« pravijo krajanj Bratovževske ploščadi. Kam drugam pa naj mladi tudi gredo, saj jim krajevna skupnost že nekaj časa obljublja prostore. Pa ostaja le pri obljubah, ampak ne zaradi krajevne skupnosti ali krajanov. Mladinska organizacija ne more in ne more zaživeti, ker nima kje. Tudi nedokončani gradbeni skelet pod mostom priča, da vse ostaja le pri besedah, včasih preveč obetajočih, drugič spet preveč ostrih.

Krajanj so sklenili, da ne bo več tako. Iz svoje soseske želijo narediti življenjsko ne pa spalnico sosesko, zato so na skupni sestanku v prvi polovici maja povabili tudi predstavnike občine. »Da bi se stvari le obrnile na bolje«, pravijo. Čeprav so že nekajkrat naleteli na gluha in nerazumevala ušesa, še vedno upajo, da se bodo problemi nekako uredili. Se bodo res?

VIDA PETROVIČ

V KRAJEVNI SKUPNOSTI ŠENTJAKOB-PODGORICA

Sožitje kraja in tovarne je edina pot

Osnovno vprašanje srečanja predstavnikov občine in krajevne skupnosti Šentjakob-Podgorica je bilo vprašanje odnosov med krajevno skupnostjo in tovarno Belinka. Vsa je govoril v svojem jeziku, tudi hudih obtožb na račun druge strani ni manjalo - pa čeprav mora biti po treznem premisleku vsakomur jasno, da Belinka brez kraja ne more, pa Šentjakob, Bežigrad, Ljubljana brez Belinke ne. Res bi bilo najlepše graditi tovarne, energetske in druge objekte kje drugje, ne ravno v moji soseski, razmišljajo krajanj ne samo v Šentjakobu in Podgorici, ampak tudi tam, »kje drugje«, živijo ljudje...

Edina pot je torej v sožitju: v skupnem iskanju pametnih rešitev, ki omogočajo razvoj tako tovarni kot kraju, v iskanju skupnih interesov in usklajevanju mnenj - tako lahko tudi razumemo sklep sestanka, saj je bila ustanovljena komisija, v kateri so predstavniki krajevne skupnosti, Belinke in občinskega izvršnega sveta.

Poglaviti problem pa je tale: Belinka je pri načrtovanju svojega razvoja že leta 1977 in 1978 začela postopek za spremembo Generalnega urbanističnega plana in predvidela dve možnosti za reziritev tovarne: proti Savi oziroma ob zdajšnjih tovarni s posegom v stanovanjsko naselje. Krajanj pravijo, da so za programski del zazidalnega načrta industrijske cone BP 203 izvedeli šele takrat, ko je bil sprejet, tako tudi niso mogli s svojimi pripombami in stališči sodelovati pri njegovem oblikovanju. Po toči zvoniti pa je seveda pozno. V zadnjih dvanajstih letih se Belinka in krajevna skupnost nista sporazumeli, težko je verjeti, da bi vsa nesoglasja lahko zgledili kar čez noč. Zdi pa se, da so tokrat na obh strani vendarle pokazali dovolj dobre volje, da bo razvoj lahko tekel svojo pot in da bo kakšna od 54

hiš, ki je za zdaj v industrijski coni, vendarle ostala. »Belinka je v Sloveniji med tistimi delovnimi organizacijami, na katere se lahko naša družba dolgoročno opre« je zatrdil predsednik izvršnega sveta Jurij Zavec. Pri načrtovanju razvoja pa bodo morali v Belinki še bolj kot doslej misliti na svojo sosesko: poskrbeti za varstvo okolja, za čimmanjši hrup in za aktivnim sodelovanjem pomagati tudi pri razvoju krajevne skupnosti.

Precej pelina pa je bilo tudi v ostalih pripombah krajanov: ni vode, ni elektrike in telefonov, avtobus mestnega prometa ostaja le vedno znova neuresničena obljuba, na cestah ni asfalta, ki bi ga tudi sami plačali, mrliška vežica pa je iz leta v leto zgoj v planih. Pa so jim občinski možje že marsikaj tega obljubili - pa kaj, ko se menjajo, problemi pa ostajajo. Po sestanku so se pogovori nadaljevali ob dobri kapljici - soglasje Belinke za gradnjo mrliške vežice krajanj že imajo...

Problem vode bo razrešila vodarna Jarški brod, ki bo nared do konca septembra. Najprej bodo zgradili novi primarni vodovod od BP-10 do Brinja, do leta 1985 pa ga bodo potegnili do Dolskega. Za gradnjo vodovoda bodo morali svoj pristanek dati tudi lastniki zemljišč - tu lahko krajevna skupnost veliko pomaga. Kljub drage-mu telefonskemu omrežju primaša optimizem gradnja nove centrale na Črnučah, glede petih hiš, kjer si še svetijo s petrolejkami, pa velja ošvrkniti tiste v občinski upravi, ki še vedno niso prisluhli stiski ljudi in napisali soglasja. Pot do vrta bodo razširili in asfaltirali v kratkem, po nekaterih zagotovilih še pred izidom naše naslednje številke, glede makadamskih cest v vaseh pa so dobili krajanj takle odgovor: v Ljubljani smo se dogovorili, da bomo asfaltirali samo ceste, ki bodo komunalno povsem opremljene, torej v njih položeni vsi komunalni vodi. Preveč je bilo v zadnjih letih namreč (upravičenih) kritik na račun razmetavanja denarja, ko so prvo feto asfaltirali ceste, leto ali dve kasneje pa so jo zaradi polaganja tega ali onega komunalnega voda spet razkopali. In namig: če so krajanj (tudi tu lahko sodeluje krajevna tovarna) res pripravljeni prispevati kaj denarja za asfaltno prevleko, jih v občini verjetno ne bi preganjali kot črnograditelje (pa čeprav bodo ceste asfaltirali »na črno«).

Povsem na mestu pa so tudi zahteve krajanov po urejenem prevozu - pa naj bo to mestni potniški promet ali okrepljena proga medkrajevne. Pri mestnem potniškem prometu so jih predložili veliki za nos, prav gotovo je zadnji čas, da pridejo na dan z zadnjo - pravo karto. Krajanom je prevoz treba zagotoviti.

Dobro je vročo debato zaključil predsednik občinske skupščine Emil Šuštar: »Naš optimizem je v dejstvu, da smo prisluhli realnim problemom in se jih bomo tudi lotili. Vsem pa nam mora biti jasno, da razen krajevne skupnosti, Belinke in nekaterih samoupravnih interesnih skupnosti ni subjekta, ki bi nakopičene probleme lahko razrešil.«

S. D.

V KRAJEVNI SKUPNOSTI JEŽICA

Čim več sodelovanja s krajanj

V vsej prestolni Ljubljani ni takšne krajevne skupnosti kot je Ježica. Komaj 3 kilometre daleč so od občinskega središča, pa vendar nimajo - če odštejemo magistralno Titovo cesto in mejno cesto Ježica - niti enega samega metra asfaltirane ulice. Pravo ljubljansko Kozjansko!

V pogovoru predstavnikov krajevne skupnosti in družbenopolitičnih organizacij z občinskimi možmi, med katerimi so bili predsednik občinske skupščine Emil Šuštar, predsednik občinske konference ZK Drago Pleško, predsednik občinske konference SZDL Alojz Strmole, sekretarka občinskega sveta zveze sindikatov Silva Svetic, predsednik izvršnega sveta občinske skupščine Jurij Zavec, predstavniki občinske konference ZSMS, samoupravnih skupnosti iz Soseske, pa asfalt le ni prevladoval. Ježičane bolj pesti počasnost pri urejanju nekaterih zadev, kjer si skorajda ne vedo več pomagati kako in kam. Tesovnikova ulica je »v gradnji« že 12 let, o posodobitvi ceste Ježica se pogovarjajo tri leta. Predstavniki krajevne skupnosti so ob tem pribili, da se krajanj loteva malodušje, krajevna samouprava pa izgublja zaupanje pri ljudeh. Zagotovilo, da se bodo vsi odgovorni zavzeli za čim hitrejšo rešitev problemov okrog Tesovnikove ulice, ni zvenelo kot prazna obljuba. Kanček upanja jim je navsezadnje vlivalo tudi dejstvo, da so letos naposled le popravili meteorno kanalizacijo na Titovi cesti pod Klancem; cesta je bila v dežju takorekoč neprehodna. Morda se bo našlo tudi tistih pičlih 30.000 dinarjev; s temi zneskom bi prizadevni mladinci uredili prostore pod trgovino Mercator.

Predstavniki krajevne skupnosti so še menili, da bi morali sprejeti enoten program za gradnjo športnih igrišč ob Savi.

J. S.